

Ředitel se přihnul do třídy a vzápětí vešla i ruštinářka, která zlehka přidržovala ruku na zádech nového kroužkového vedoucího. Mašlová se na židli nejdřív narovнала, jako by si chtěla změřit délku zad, a vzápětí se sesunula co nejhlouběji. Jana měla dojem, že zaslechla, jak zašeptala „tento Nováček...“, ale nebyla si tím vůbec jistá, taky mohla říct „kokot Nováček“.

„Vítáme na naší škole co nejsrdečněji soudruha Nováčka, který je kromě svého náročného a důležitého povolání i dlouholetým pracovníkem s mládeží,“ mohl se přetrhnout ředitel. „Byl například několikrát jako vedoucí našich československých pionýrů na mezinárodním táboře v Sovětském svazu, vidíte, soudruhu? Má mnoho zkušeností a je opravdu zapáleným a obětavým... ééé... soudruhem. A nyní mu předávám slovo.“

Ruštinářka si očividně myslela, že ve třídě zůstane, nespouštěla z vedoucího oči a usmívala se tak, jak ji Jana ještě v životě neviděla. Nováček k ní však přistoupil a něco jí pošeptal, takže se začervenala, přikývla a vyklidila pole. Pak si sedl na katedru a usmál se na ně. Vyzařovala z něho autorita, ale zároveň nenucenost a nezpochybnitelné charisma. Vůbec nevypadal jako ostatní prkenní „soudruzi“, kterých už Jana viděla bezpočet. Představil se jim, a dokonce prohodil pár vtípků. Všichni se zasmáli. Sáhl do tašky a vytáhl několik krásných zvětšených fotek a řekl jim, že i oni můžou dokázat něco podobného. Slíbil jim, že je naučí vidět svět kolem sebe úplně jinými očima, seznámí je s technickými záludnostmi a zasvětil je do tajemství vyvolávání fotografií.

„Tak co, kdo z vás bude ke mně chodit?“ zeptal se se širokým úsměvem. „Stačí jen podat přihlášku.“

Všichni byli nadšení a brali si od něj papíry, jeden za druhým. Jana byla taky nadšená. Takhle dobrého vedoucího ještě v životě nezažila. Školní kroužky téměř bez výjimky vedli naprosto otrávení učitelé, kterým to bylo dáno befelem, a na

ty mimoškolní v lidušce zase nebylo dost peněz. Ale tohle se Janě opravdu zamlouvalo! Dokonce se může zasnít a představit si, jak její fotky visí v budoucnu někde v galerii nebo jsou otištěné v časopise...

Vzala si přihlášku k vyplnění a obdržela k ní srdečný úsměv.

„A co ty?“ obrátil se najednou Nováček k Mašlové, krčící se na židli s očima zabořenýma do země. „Ty jsi Dita Mašlová, vid’? Ty jsi ale vyrostla! Tady máš přihlášku a budu se moc těšit, že tě budu vídat. A pozdravuj tatínka. Kdo už s sebou vzal foťák, ukažte mi je, podívám se, s čím tady budeme pracovat.“

Jana mu zahanbeně podala svůj předpotopní přístroj, ale on si ho od ní vzal jako největší vzácnost, věnoval jí pozornost a pečlivě foťák prohlédl. „Vida, tady máš už založený film! A zbývá ti dofotit jen pár snímků, takže tvůj film budeme tady v kroužku vyvolávat jako první, až ho dofotíš, souhlasíš? Neboj, všechno tě naučím, je to jako kouzlo.“

Jana přikývla, i ona byla okouzlená. Žádní dospělí se jí nikdy neptají, jestli s něčím souhlasí, všichni jen něco řeknou a berou jako hotovou věc, že nebude nic namítat.

Nováček se s nimi rozloučil a všichni zamířili k domovu. Jana úplně přestala dávat pozor na Mašlovou, až teď se ohlédla, kde vlastně zůstala. Překvapeně sledovala, jak se běhla ze schodů a začala zvracet do křoví. Důrazně odmítla Janinu pomoc a zatvářila se na ni tak zle, že Jana zakroutila hlavou a nechala ji být.

Komu není rady, tomu není pomoci... Skútr, pomyslela si Jana našťavaně a uraženě. Ale nechtěla připustit, aby jí Mašlová zkazila dobrou náladu z nového kroužku a zejména z jeho vedoucího. Skočila ke Svačce, protože v poslední době spolu chodily ze školy méně často. Měla by zkusit nějak jí vymluvit ty bláhové představy o Petrovi, ale to půjde dost ztuha.

Svatka byla z její návštěvy nadšená. Nazvedla matraci a ukázala jí pár stránek na tenkém průklepovém papíře popsaných strojovým písmem.